

Chương 8

Kết Dải Đồng Tâm

Lục soát trong điện một lượt nữa. Hoàng Tử Hà rất chú trọng mười hai chữ Trần thái phi khắc trên mép bàn trang điểm, song chỗ đó đã bị đẽo đi, chỉ còn vết gỗ mới, không lưu lại nét chữ nào.

Ra khỏi điện, họ giải thích với đám cung nhân đứng ngoài: “Xin lỗi, vừa nãy trong lúc tìm kiếm, vô ý làm đổ lư hương rồi.”

“Các người vào dọn dẹp ngay.” Một cung nữ đứng tuổi quay ra bảo các thị nữ.

Hoàng Tử Hà bèn chấp tay hành lễ với bà ta: “Cô cô là nữ quan ở đây ư?”

Cung nữ nọ cũng chấp tay trả lễ: “Nô tỳ Nguyệt Linh, hơn mười năm trước đã theo hầu thái phi, về sau thái phi bị bệnh dọn về phủ Ngạc vương, nô tỳ cũng đi theo.”

Hoàng Tử Hà vội tiếp lời: “Ra là Nguyệt Linh cô cô. Trước đây tôi từng gặp hai vị cô cô Trường Linh, Diên Linh, họ cũng nhắc tới Nguyệt Linh cô cô.”

“À phải, mấy người chúng tôi vào cung cùng đợt, cũng rất thân thiết.”

“Cô cô vừa vào cung đã đi theo Trần thái phi ư?”

“Nô tỳ vốn là người trong cung Triệu thái phi, dạo đó bên Trần thái phi thiếu người nên được điều sang. Trần thái phi rất tốt tính, chủ tớ hợp nhau, về sau nô tỳ thành người của Trần thái phi luôn.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi thêm: “Tôi muốn hỏi cô cô vài điều về thái phi, cô cô có rảnh không?”

Nguyệt Linh gật đầu, dẫn họ đến một gian phòng nhỏ gần đó, còn chính tay pha trà bung lên, an vị xong xuôi mới hỏi: “Chẳng hay hai vị muốn hỏi chuyện gì? Nếu nô tỳ biết nhất định sẽ kể hết.”

“Hơn mười năm trước Trần thái phi đột nhiên phát bệnh, bấy giờ cô cô có hầu hạ bên cạnh không?”

Nguyệt Linh gật đầu thờ dài: “Nhớ năm xưa Từ phi của Thái Tông hoàng đế, sau khi Thái Tông băng hà cũng ngã bệnh, lại không chịu dùng thuốc, cuối cùng qua đời theo Thái Tông hoàng đế, nô tỳ vẫn thường coi là kẻ si. Nào ngờ Trần

thái phi chủ nhân của nô tỳ còn cố chấp si mê hơn cả Từ phi, tiên hoàng vừa qua đời đã đau đớn quá độ mà... phát bệnh, thực khiến người ta cảm thán, cũng khiến người ta kính phục.”

“Nói vậy là sau khi tiên hoàng qua đời Trần thái phi mới bắt đầu phát bệnh ư?”

“Đúng thế, nô tỳ tận mắt chứng kiến, rất nhiều người già trong cung cũng biết. Sáng hôm ấy thái phi vẫn khỏe mạnh, theo lệ còn đích thân sắc thuốc đưa đến cho tiên đế. Nô tỳ nhớ lúc theo thái phi vào điện, bên trong có rất nhiều người lạ mặt, thái phi thoáng thấy Vương công công đứng đó bèn hỏi ông ấy có phải hôm nay có chuyện gì quan trọng không.”

Vừa nghe thấy ba chữ Vương công công, Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Là Vương Tông Thực công công trung úy hộ quân Thần Sách quân ư?”

“Thưa phải. Bảy giờ Vương công công còn trẻ, mới hơn hai mươi thôi. Sau khi tiên đế diệt trừ Mã Nguyên Chí, trong cung cũng đổi một loạt người hầu, trong đó Vương công công được lòng tiên hoàng nhất, nên còn trẻ như vậy đã được giao trọng trách. Tiên hoàng luôn đề phòng hoạn quan lại tin dùng Vương công công như vậy, cũng thực hiếm có.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Vương công công trả lời thế nào?”

“Vương công công đáp thánh thượng bệnh nặng kéo dài, nội cục bèn triệu tăng nhân các nơi vào kinh cầu phúc. Trong đó có một vị là Mộc Thiện đại sư, thuộc hàng đại đức, giờ đang cầu phúc cho thánh thượng. Thái phi bưng bát thuốc, phân vân mãi không biết có nên vào hay không, lại e làm gián đoạn nghi thức...” Tình cảnh hôm ấy vẫn như sờ sờ trước mắt, Nguyệt Linh cứ thế lần lượt kể ra, không cần nghĩ ngợi: “Vương công công nói mình đang định vào trong, lại e thái phi không biết việc cầu phúc, đi vào làm kinh động thì không hay. Đoạn công công nhìn bát thuốc trên tay thái phi nói, đã có danh y khác chẩn trị cho thánh thượng, không cần uống thuốc này nữa.”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm hỏi: “Thế nên... tiên hoàng không uống bát thuốc ấy ư?”

“Không, thái phi lúc đầu nói, bệnh của bệ hạ xưa nay đều do mình săn sóc, cũng luôn uống hoại thuốc này, dù đổi thầy thuốc khác cũng phải uống hết bát này đã. Vương công công liền nói, đã vậy thì nô tỳ không nhiều lời nữa.”

Hoàng Tử Hà cau mày: “Cuối cùng thái phi vẫn vào cho tiên hoàng uống bát thuốc ấy ư?”

“Vâng, nô tỳ đi theo vào đại sảnh, nhưng không được vào hậu điện. Tiếc rằng bệnh tình tiên hoàng đã quá nặng, thuốc thang cũng không trị nổi... Thái

phi cũng quá cố chấp, đến nỗi mất cả tỉnh táo...” Nguyệt Linh ghen ngào sau nước mắt, không sao kể tiếp được nữa.

Hoàng Tử Hà vội rót một chén trà nóng, dịu giọng an ủi mong bà bớt đau thương.

Nguyệt Linh uống trà, ngồi lặng đi thật lâu, tới khi bình tĩnh lại mới hỏi: “Chẳng hay hai vị đi chuyến này có phát hiện gì chẳng? Vụ án của vương gia nhà chúng tôi rốt cuộc đã có manh mối chưa?”

Chu Tử Tần tay bưng chén trà tay gỡ đầu sồn sột, úp mở đáp: “Dĩ nhiên là có rồi, chúng ta vừa phát hiện ra một chuyện tà trời!”

Nguyệt Linh hỏi dồn: “Có liên quan gì đến Quý vương không?”

“Ừm... Chuyện này rất bí mật, chúng ta phải về Đại Lý Tự bẩm báo đã.” Thấy Hoàng Tử Hà đưa mắt ra hiệu, Chu Tử Tần nhanh nhẩu chữa lại ngay.

Nguyệt Linh còn đang nghi ngờ, Hoàng Tử Hà đã hỏi luôn: “Cô cô, vừa nãy nghe các thị nữ và hoạn quan kể, từ sau khi Quý vương đến thăm đưa trả vòng ngọc của thái phi cho tới tận hôm Đông chí, Ngạc vương không hề ra khỏi cửa ư?”

“Đúng vậy, quả thật không rời khỏi cửa, nô tỳ có khuyên giải nhưng gia ôm nhiều tâm sự, tinh thần sa sút, ai nói cũng không nghe...” Nói đoạn Nguyệt Linh lại thở dài, nâng ống tay áo lên lau nước mắt.

“Vương gia không ra cửa, vậy có khách khứa gì tới thăm không?”

“Không có. Trước đây còn có vài vị khách nhân tản xin gặp, nhưng vương gia không tiếp kiến ai cả.”

Hoàng Tử Hà trầm tư gật đầu, ngẫm nghĩ một thoáng rồi hỏi: “Có ai đưa đồ vật gì đến không?”

Nguyệt Linh nhú mày, chưa kịp đáp thì một hoạn quan đứng sau đã cướp lời: “Cái này thì có. Trước Đông chí mấy ngày, có người đưa đến cửa.”

“Đây là Già Nam, hầu hạ trong điện của vương gia.” Nguyệt Linh giới thiệu, “Nô tỳ xưa nay chủ yếu ở hậu điện, những chuyện về vương gia, các vị hỏi cậu ta thì hơn.”

Già Nam rất hoạt bát nhanh nhẹn, thuật chuyện trôi chảy lưu loát, ăn nói lại rành mạch rõ ràng: “Trước Đông chí chừng ba bốn ngày, tôi đang cùng mọi người sưởi ấm tán gẫu trong phòng canh cổng thì thấy bên ngoài có một hoạn quan lạ mặt đi đến, đưa một cái hộp kèm theo cả danh thiếp, nói là người phủ

Quý, nhờ chúng tôi đưa cho vương gia xem qua. Vì thấy lạ mắt nên chúng tôi không dám đưa đi ngay, mà mở ra xem thử, bên trong là một dải đồng tâm tét bằng tơ đỏ tươi, phía trên còn đính tua, trông rất đẹp.”

Chu Tử Tần lén sờ sờ mấy sợi tơ đỏ đã cháy đen trong ngực áo, trầm tư hỏi: “Quý vương tặng Ngọc vương dải đồng tâm là có ý gì?”

Già Nam gãi đầu bối rối: “Việc giữa các vương gia với nhau, chúng nô tài làm sao biết được, lúc ấy chúng tôi kiểm tra cái hộp, thấy không có gì khác bèn đặt dải đồng tâm vào chỗ cũ. Nô tài bung hộp vào trình gia, gia thấy dải đồng tâm nọ cũng chẳng hiểu gì, nghe nói là phủ Quý đưa đến thì sai người cất đi, không bảo gì thêm.”

Hoàng Tử Hà gật đầu hỏi: “Chỉ có lần đó thôi ư?”

“Còn một lần nữa, trước Đông chí một ngày. Tâm trạng gia không tốt, cả ngày ủ ê giam mình trong điện, đuổi hết chúng tôi ra ngoài, nô tài vốn phải trực hầu trong điện mà hôm ấy cũng phải ra ngồi ngoài hành lang hứng gió rét, lạnh đến cóng người. Đúng lúc ấy hoạn quan canh cửa lại đưa một cái hộp đến, nói là của kẻ hôm trước. Nô tài hỏi có phải lại là dải đồng tâm không, thì y lắc đầu đáp, là một thanh đoản kiếm.”

Kể đến đây, Già Nam hất cằm dẫu môi về phía một tiểu hoạn quan khác gần đó: “Thẩm Đan thích nhất vung đao múa kiếm, vừa nghe bảo là thanh đoản kiếm, bèn nhanh nhẩu mở ra xem. Vương gia nhà chúng tôi ôn hòa, không trách mắng người dưới bao giờ, huống hồ lại là một thanh đoản kiếm, hung khí đấy nhé, chúng tôi phải mở ra xem trước...”

Thẩm Đan tái mặt vì sợ, trừng mắt lườm Già Nam mấy lượt song Già Nam vẫn thao thao kể tiếp, chẳng buồn để tâm đến sắc mặt hắn: “Thế là chúng tôi mở hộp ra ngay ngoài hành lang, thấy một thanh đoản kiếm đặt trên lớp nhung tím, lưỡi kiếm loang loáng sắc lạnh, khiến người ta lóa cả mắt! Tôi sợ đến nỗi phải giật lùi mấy bước, chân nhũn cả ra...”

Thẩm Đan hết cách, đành chen vào: “Phải phải, thanh đoản kiếm nọ đúng là báu vật hiếm thấy, bấy giờ tôi còn nghe Quý vương và vương gia nhà chúng tôi quả là anh em thân thiết, một thần binh tuyệt thế như vậy mà cũng tặng cho gia.”

Chu Tử Tần gãi đầu: “Tặng thanh đoản kiếm quý giá thì còn nghe được, nhưng tặng đại đồng tâm là ý gì?”

“Đúng thế, chúng tôi cũng nghĩ mãi không ra.”

Nghe đến đây, Hoàng Tử Hà đứng dậy hành lễ cáo từ rồi nói: “Tử Tần, chúng ta về thôi.”

Chu Tử Tần vội vã theo cô cáo từ mọi người rồi lên ngựa đi dọc theo đường phố Trường An quay về.

Đến một chỗ vắng vẻ, Hoàng Tử Hà mới bảo gã: “Thế này đi, tôi về phường Vĩnh Xương trước đã.”

Chu Tử Tần ngạc nhiên hỏi: “Gì cơ? Một mình Sùng Cổ về thôi à? Chúng ta vừa tìm ra manh mối lớn, nên đi tìm Quỳ vương ngay mới phải!”

Tim giật thót lên, Hoàng Tử Hà vội vã ngoảnh mặt đi: “Tôi... Tôi không đi đâu.”

“Ôi.” Thấy thái độ của cô, Chu Tử Tần sinh nghi, vội gặng: “Sùng Cổ sao thế? Đỏ mặt cái gì?”

“... Không, không có gì.” Cô luống cuống giơ tay che mặt, song lại thấy hai má nóng bừng như lửa đốt. Trước ánh mắt sấm soi của Chu Tử Tần, cô bối rối đáp bừa: “Chắc là nẻ thôi, gió lớn quá...”

“Bôi thêm ít kem vào. À phải, kem bôi mặt lần trước ta đưa dùng được không?”

Cô thở phào, vội lái câu chuyện sang hướng khác: “Tốt lắm, tốt hơn hàng mua bên ngoài nhiều.”

“Để lần sau ta làm cho Sùng Cổ mùi hoa lan, Vương Uẩn thích hoa lan mà. Ôi... không biết Nhị cô nương có thích loại mùi hoa quế kia không nữa, ta chưa kịp hỏi đã đi mất rồi...” Chu Tử Tần than thở, rồi thấy má cô vẫn đỏ hồng, dưới ánh mặt trời tươi đẹp không khác gì đào mạn, bất giác buột miệng, “Sùng Cổ nếu là nữ... À à, Sùng Cổ vốn là nữ mà...” Hình như sự nhớ ra cô là nữ khiến gã vô cùng hụt hẫng, bĩu môi rồi nói: “Được được, đi thôi.”

Hoàng Tử Hà chưa kịp phản ứng lại, ngỡ ngác hỏi: “Đi đâu?”

Chu Tử Tần chồm sang, nắm lấy dây cương của cô: “Phủ Quỳ!” Hoàng Tử Hà cắn môi, giật cương lại: “Tôi không đi đâu...”

“Sao lại không đi? Chẳng phải Sùng Cổ vẫn coi việc phá giải án oan trong thiên hạ là trách nhiệm của mình ư? Hôm nay vừa tra ra hàng loạt chứng cứ, sao không chịu đến tìm Quỳ vương thảo luận? Chẳng phải chúng ta có phát hiện quan trọng à?”

Hoàng Tử Hà bất lực nhìn gã bằng ánh mắt vật nài: “Tử Tần đừng hỏi nữa, tôi... tôi không thể đi gặp Quỳ vương được...” Đã cãi cọ, đã chia tay, rồi thành linh lại xảy ra nụ hôn bất ngờ nọ, giờ cô thực không dám chạm mặt Lý Thư Bạch. Cô từng phá vô số kỳ án, nức tiếng thông minh, song giờ đây lại hoàn

toàn không biết mình phải đối diện Lý Thư Bạch thế nào, nên nói câu nào đầu tiên, nên hành động thế nào...

Lòng cô rối như tơ vò, hai tay giữ chặt lấy dây cương.

“Ôi dào, toàn người quen cả, sao lại không thể gặp, mau đi thôi.” Chẳng để cô kịp phân bua, Chu Tử Tần kéo giật lấy cương con ngựa cô cười, còn tiện tay vụt một roi vào mông nó: “Đi nào!”

Con ngựa bị đau, tức thì lồng lên mà chạy. Hoàng Tử Hà cúi rạp người trên ngựa, tức tối thét lên: “Chu Tử Tần, làm cái gì vậy?”

“Yên tâm, không ngã được đâu.” Gã vừa đáp vừa cười ha hả, “Xem kìa, chẳng phải đến rồi ư?”

Hoàng Tử Hà ngược lên nhìn, quả nhiên đã đến phủ Quỳ. Cô tung người nhảy xuống ngựa rồi quay lưng định chạy, nào ngờ bỗng nghe có người gọi: “Hoàng Tử Hà.”

Vừa nghe thấy giọng nói thanh thanh lạnh lùng ấy, Hoàng Tử Hà run bắn, hai chân không sao nhắc nổi nữa.

Cô chậm chậm quay đầu, vừa khéo thấy xe ngựa của Lý Thư Bạch đỗ ngay trước cổng, y đang đẩy cửa bước ra, đứng trên xe nhìn về phía cô, vì đứng trên cao lại ngược sáng nên nhất thời khó mà trông rõ vẻ mặt y.

Hoàng Tử Hà ngây ra hồi lâu mới gọi khẽ: “Vương gia...”

Đám lính gác cổng đã bắc sẵn bậc, y từ trên xe bước xuống, vận chiếc áo tím nhạt, tươi tắn hơn hẳn ngày thường khiến cô bất giác ngược lên nhìn, tưởng chừng y là vàng dương rạng rỡ mọc lên ngay trước mặt, khiến cô không nở rời mắt.

Lý Thư Bạch bước đến gần cô, tay hơi giơ lên như muốn vuốt má cô. Nhưng chần chừ một thoáng, y từ từ bỏ tay xuống, lặng lẽ nhìn cô hồi lâu mới nói: “Đến đây.” Hoàng Tử Hà cúi đầu, lầm lũi theo y đi vào vương phủ.

Chu Tử Tần theo sau cả hai, liền thoáng: “Xem đấy, vừa rồi còn hét ầm lên định đánh bài chuồn, sao giờ đã ngoan ngoãn thế.” Hoàng Tử Hà ầm ức trừng mắt lườm gã, rồi lại cắm cúi đi.

Vừa đến hiên Tịnh Dữu, đợi người hầu bưng trà lên xong, Chu Tử Tần nhìn quanh quất, rồi khép cửa lại, moi những thứ trong lồng ngực ra đặt lên bàn: “Đoản kiếm, tơ đỏ, ngọc vỡ...”

Lý Thư Bạch uống trà, im lặng quan sát.

Chu Tử Tần giải thích: “Đây là những thứ chúng tôi tìm được trong phủ Ngạc vương, gia đoán xem tìm thấy ở đâu?”

Lý Thư Bạch nhìn vết tro than lấm lem bên ngoài, hỏi ngay: “Chúng bị đốt trong lư hương trước linh vị Trần thái phi ư?”

Hoàng Tử Hà bưng chén trà, cúi đầu nhìn mấy đồ vật trên bàn: “Đúng thế, hơn nữa nếu đến vào ngày thường, ắt sẽ bị phát hiện ra ngay. Nghe nói hôm Đông chí, trước lúc vào cung, Ngạc vương đóng cửa ngò trước linh vị rất lâu, tôi nghĩ... có lẽ bấy giờ Ngạc vương đã phi tang ba thứ này.”

“Đoản kiếm là thanh của Công Tôn đại nương ư?” Lý Thư Bạch lại hỏi.

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Không biết, vì chúng ta không rõ hai mươi ba thanh đoản kiếm bằng hàn thiết kia có cùng một kiểu với thanh của Công Tôn đại nương không. Nếu giống, thì đây cũng có khả năng là một trong hai mươi ba thanh đó.”

“Đợi tôi về Thục xem thanh đoản kiếm đó có còn trong phòng vật chứng không, chưa chừng lại biết đấy.” Nói đoạn, Chu Tử Tần rầu rĩ thở dài, “Có điều từ đây về Thục cả đi cả về cũng mất khỏi ngày.”

“Ta sẽ lập tức phái người đi điều tra.” Lý Thư Bạch cuối cùng cũng đặt chén trà xuống, chăm chú quan sát một vật trên bàn, “Chiếc vòng này chắc hẳn là chiếc chúng ta lấy từ chỗ Phó Tân Nguyễn, đưa đến phủ Ngạc hôm nọ hả?”

Chu Tử Tần đáp: “Đúng thế, tôi cũng lấy làm lạ, sao Ngạc vương lại đập vỡ chiếc vòng của Phó Tân Nguyễn trước linh vị Trần thái phi rồi vùi vào lư hương? À không phải không phải, đúng ra là, tại sao hai vị lại đưa chiếc vòng ấy cho Ngạc vương?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đưa mắt sang Lý Thư Bạch, không đáp. Y thuận miệng trả lời: “Đó là vật mẫu phi của Ngạc vương rất yêu quý, sau khi bà ấy qua đời, Ngạc vương mới đem tặng cho Phó Tân Nguyễn.”

Chu Tử Tần lú cả lưỡi, mấy chữ “vừa phát hiện được bí mật trọng đại” hiện rành rành lên mặt.

Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua đoản kiếm, vòng ngọc và dải đồng tâm rồi nói: “Còn một dải đồng tâm, cũng là trước Đông chí mấy hôm có người mượn danh phủ Quỳnh đưa đến phủ Ngạc. Kẻ đưa đồ dường như không hề sợ người khác kiểm tra nên không niêm phong hộp, dám hoạn quan gác cổng kiểm tra thấy không có gì nguy hiểm, mới đưa đến tay Ngạc vương.”

“Không phải ta.” Lý Thư Bạch lạnh nhạt buông một câu.

Chú Tử Tần gật đầu lia lịa: “Đương nhiên không phải gia rồi, nhưng rốt cuộc là kẻ nào mạo xưng nhi, hẳn đưa mấy thứ này đến có ý gì?”

“Nhất là đại đồng tâm... rốt cuộc có ý gì nhi?” Hoàng Tử Hà trầm tư.

Lý Thư Bạch ngẫm nghĩ giây lát rồi quay sang hỏi cô: “Ngoài những thứ này, các người còn phát hiện gì trong phủ Ngạc không?”

Hoàng Tử Hà không dám nhìn y, chỉ giơ tay ấn lên cây trâm trên đầu, rút trâm ngọc ra vẽ một vòng tròn lên mặt bàn: “Người trong phủ Ngạc đều nói từ sau lần Quý vương đưa vòng ngọc đến, Ngạc vương đóng cửa không ra ngoài, cũng không tiếp kiến một ai. Nhưng bấy giờ gia dẫn tôi theo, nên tôi rất rõ, Ngạc vương không hề có khúc mắc gì với chúng ta, hơn nữa còn nhờ chúng ta điều tra nguyên nhân phát bệnh của Trần thái phi. Tôi tin rằng bấy giờ Ngạc vương nhất định chưa bị người ta dùng thuật nhiếp hồn. Nhưng trong giai đoạn đóng cửa giam mình tại nhà, Ngạc vương lại sinh ra ác cảm với Quý vương, còn không tiếc hy sinh mạng mình hòng đổ tiếng xấu lên người gia, khiến gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

Lý Thư Bạch gật đầu, không nói. Song Chu Tử Tần lại lấp bắp hỏi: “Ý Sùng Cổ là, Ngạc vương đóng cửa không ra nên không bị người ta nhiếp hồn ư? Tất cả những điều Ngạc vương làm, đều là chủ động à?”

Hoàng Tử Hà lại vạch một đường lên bàn, gần chạm vào vòng tròn ban đầu: “Trừ phi có người lợi dụng khoảng thời gian từ lúc Ngạc vương ra khỏi phủ đến khi cử hành đại lễ tế trời Đông chí để nhiếp hồn Ngạc vương. Nếu vậy thì chúng ta cần phải điều tra xem trong nửa ngày đó, Ngạc vương đã tiếp xúc với những người nào.” Đoạn cô lại vạch một đường thẳng thứ hai, dính vào vòng tròn: “Còn nữa, có lẽ trong phủ Ngạc có một kẻ nào đó giỏi thuật nhiếp hồn đã mai phục bên cạnh Ngạc vương rất lâu.”

Lý Thư Bạch lắc đầu, giơ tay xóa đường thẳng này đi: “Không thể nào. Nếu có kẻ như vậy, nơi hẳn được phái nằm vùng sẽ không phải trong phủ Ngạc đâu. Dù sao, ảnh hưởng của Thất đệ đối với chính cục không thể coi là lớn, cài vào bên cạnh người khác có ích hơn nhiều.”

“Vậy thì còn một khả năng nữa.” Hoàng Tử Hà lại vạch một đường từ vòng tròn ra: “Ngạc vương đã bị nhiếp hồn từ lâu, nhưng chưa phát tác. Thanh đoản kiếm và đại đồng tâm kia có thể là một loại ám hiệu, khi nhận được hai vật này, thuật nhiếp hồn sẽ phát tác, thao túng Ngạc vương đối đầu với gia.”

Lý Thư Bạch nhíu mày, hồi lâu mới nói: “Có thủ pháp kỳ diệu như thế thực ư? Nếu quả có bậc cao nhân nhường ấy, còn cần phải tìm Mộc Thiện đại sư vào kinh sao?”

“Ừm... Tuy nhỏ nhưng cũng tính là một khả năng.” Nói đoạn, Hoàng Tử Hà chau mày: “Bí ẩn lớn nhất của vụ này là thân thể của Ngạc vương làm cách nào biến mất giữa không trung.”

Chu Tử Tàn hỏi: “Có khả năng là kẻ đầu tiên chạy đến dưới gác Tường Loan đã giấu thi thể đi không?”

“Kẻ đầu tiên chạy đến là Vương Uẩn. Nhưng Vương Uẩn không chạy đến một mình, mà phía sau còn một toán Ngự Lâm quân. Lúc họ chạy đến bên dưới, thấy trên mặt tuyết không có dấu vết vật gì rơi xuống cả, cũng không có dấu chân người qua lại.”

Chu Tử Tàn nhíu mày ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đập bàn reo lên: “Ta biết rồi! Ta biết tại sao Ngạc vương lại gieo mình xuống từ phía bên kia gác Tường Loan, chứ không nhảy ngay xuống trước mặt các vị rồi!”

Hoàng Tử Hà nhìn gã dò hỏi.

“Bởi vì Ngạc vương đã bắc sẵn một cái giá dưới gác, hoặc giăng một cái võng bằng vải mềm trên tường, nên các vị trông thì tưởng Ngạc vương nhảy xuống đất, thực ra chỉ là nhảy xuống giá hoặc võng, không rụng một sợi tóc.” Chu Tử Tàn dương dương tự đắc, ra vẻ tỏ tường hết mọi chuyện trong thiên hạ, “Sau khi Ngạc vương nhảy xuống, bên gác Tê Phụng nháo nhác cả lên, nhân lúc các vị phải vòng qua điện Hàm Nguyên chạy sang, Ngạc vương đã gỡ cái giá hay võng ra chuôn đi.”

Hoàng Tử Hà phản bác: “Nghe cũng có lý, nhưng hôm ấy trời có tuyết nhẹ. Bấy giờ tôi và Quý vương là hai người chạy sang gác Tường Loan đầu tiên, tôi đã kiểm tra lan can, thấy lớp tuyết phủ trên đó vẫn phẳng lì, không hề có dấu vết của quai võng.”

“Thế... nếu bắc giá bên ngoài thì sao?”

“Về sau chúng tôi cũng xuống dưới xem xét chỗ Ngạc vương nhảy xuống, thấy trên tường trông trơn, không có dấu vết va quệt in trên tuyết.”

“Được rồi, để ta lại nghĩ thêm...” Chu Tử Tàn tiu nghỉu, rồi lại nhìn sang Hoàng Tử Hà, “Sùng Cổ còn phát hiện gì khác không?” Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Có thể điều tra về kẻ đưa dải đồng tâm và đoán kiếm, nhưng đã là mạo xưng thì cũng rất có khả năng cải trang, e rằng khó mà tra được.”

“Hay là điều tra từ chiếc hộp?” Chu Tử Tàn đề nghị, “Ta nhớ trong góc hộp hình như có một chữ ‘Luong’, có khi lại làm ở tiệm đồ gỗ Lương Ký.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Ừ để đi hỏi thử.”

Thấy cô tán đồng ý kiến của mình, Chu Tử Tàn háng hái đứng phắt dậy: “Còn chờ gì nữa? Mau đi thôi.”

Hoàng Tử Hà ậm ừ đứng dậy toan đi theo gã, song cuối cùng vẫn không làm được, ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch nhìn cô, rồi đặt chén trà xuống bàn: “Đợi một lát.”

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn bèn ngồi xuống. Còn chưa uống hết chén trà đã thấy Lý Thư Bạch trở lại, y đã thay sang áo gấm cổ tròn màu xám bạc thêu hoa văn tử kính chìm, để khỏi quá bắt mắt.

Ba người đi thẳng tới tiệm đồ gỗ Lương Ký. Sắp đến Tết, chợ Đông toàn người là người, trước tiệm đồ gỗ Lương Ký cũng nghìn nghịt. Tuy giá cả ở đây đắt hơn nơi khác, nhưng gần nơi ở của các nhà quyền quý, lại thêm chế tác tinh xảo, nên rất nhiều dân thường cũng nhân lúc năm hết Tết đến tới mua bàn trang điểm hay hộp son phấn, chen nhau kín cửa, đúng là khách khứa như mây.

Họ bước vào tiệm, thấy trên mặt quầy bày loại hộp kích thước hình dạng giống hệt cái trong phủ Ngạc. Chu Tử Tàn liền hỏi: “Gần đây có những ai mua loại hộp này?”

Chường quầy nhìn gã như nhìn kẻ ngớ ngẩn: “Từ sáng đến giờ đã bán ra hơn năm mươi cái, cậu hỏi lúc nào?”

Chu Tử Tàn nhìn người nằm bò ra quầy, lẩm bẫm: “Hơn năm mươi cái...”

Lý Thư Bạch vỗ nhẹ vào lưng, ra ý bảo gã đứng lên rồi hỏi: “Trước đây ta từng mua một chiếc hộp gỗ cửu cung do Hoắc sư phụ làm ở đây. Giờ muốn đặt làm thêm cái nữa, chẳng rõ ông ấy có ở đây không?”

Chường quầy lắc đầu: “Hoắc sư phụ qua đời gần bốn năm rồi. Nhưng đồ đệ của ông ấy vẫn ở đây, nhờ kế thừa được tay nghề thầy nên cũng khá lắm, làm một cái tương tự chắc không hề gì, cậu muốn làm ư?”

“Tốt quá, làm phiền dẫn chúng tôi tới chỗ vị sư phụ đó, để bàn bạc về chữ khắc trên hộp.”

“Đây đây, xin mời.” Chường quầy vội gọi một gã sai vặt đến, vẻ mừng rỡ ra mặt. Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn đoán ra ngay, chắc hẳn chiếc hộp đó giá rất cao.

Tiệm đồ gỗ Lương Ký đặt ở chợ Đông nhưng xưởng chế tác lại nằm mãi phía Nam thành. Lý Thư Bạch đã đến đây một lần, cũng coi như thông thuộc đường sá, xăm xăm đi thẳng vào gian phòng nhỏ phía Đông.

Gọi là đồ đệ, thực ra vị này cũng đã hơn bốn mươi tuổi, đang uể oải cúi đầu bào gỗ.

Tên sai vật gỗ gõ vào cánh cửa mở toang gọi: “Tôn sư phụ, có người tìm ông làm hộp cữu cung này.” Tôn sư phụ vừa nghe thì tươi tỉnh hẳn, ngẩng lên niềm nở cười hỏi: “Lâu lắm không ai đặt làm loại hộp ấy rồi, ba vị muốn làm ư?”

Lý Thu Bạch đáp: “Đúng vậy, muốn làm một hộp cữu cung chín chín tám mươi một ô.”

Tôn sư phụ mừng đến híp cả mắt lại: “Chín chín tám mươi một ô ư? Thế thì đắt đấy, một ô một trăm đồng, lại thêm chốt lầy bên trong, tổng cộng là... mười quan.”

Lý Thu Bạch gật đầu: “Không vấn đề gì, khi nào thì đến cài mật mã?”

Thấy y hỏi thẳng, Tôn sư phụ lảng xảng đứng ngay dậy lấy trong học tủ phía sau ra một chiếc hộp cữu cung nói: “Tôi có sẵn một cái đây, sau khi sư phụ qua đời, nhân lúc rảnh rỗi tôi cũng học theo thầy làm một cái, hơn nửa năm mới xong đấy. Có điều vật này rất đắt, lại chỉ phòng được quân tử không phòng được tiểu nhân, nếu kẻ nào dùng cửa hay rìu bỏ ra thì cũng toi, nên làm xong đã lâu mà chẳng khách nào hỏi đến... Ha ha, cũng chỉ có người tao nhã như quý khách đây mới biết thưởng thức nó thôi.”

Khóe môi Lý Thu Bạch hơi cong lên: “Nào dám, ta cũng chỉ muốn xem liệu có ai thích thứ này không thôi.”

Chiếc hộp nọ đã đầy đủ khung sườn, chỉ có các ô vuông để khắc chữ vẫn bỏ trống, đợi tám mươi chữ mật mã.

Chu Tử Tàn chưa bao giờ thấy hộp cữu cung, thì thào hỏi Hoàng Tử Hà: “Đây là gì vậy? Dùng thế nào?”

Tôn sư phụ nghe thấy, liền cao giọng giảng giải: “Đây là tuyệt kỹ năm xưa của sư phụ tôi đó! Sư phụ tôi có hai tuyệt kỹ, một là hộp liên hoa, hai là hộp cữu cung này! Quý khách xem, trên mặt hộp cữu cung có chín chín tám mươi một ô trống bằng móng tay, dưới mỗi ô trống này là một mắt động. Tám mươi một ô trống phối hợp với tám mươi ô vuông gỗ, dưới ô gỗ có các thanh đồng nhỏ dài ngắn khác nhau. Chỉ khi độ dài của tám mươi thanh đồng này trở về y như lúc ban đầu, mới mở được hộp, hay nói cách khác, đây là một chiếc hộp khóa kín bằng tám mươi con chữ!”

Chu Tử Tàn há hốc miệng: “Tám mươi chữ á... Thế thì đặt chữ cũng mất công lắm nhỉ!”

“Không sao, tám mươi một ô trống thì có tám mươi ô gỗ, nên những ô gỗ này vẫn có thể di động theo quỹ đạo mà, chỉ cần xáo loạn mấy lần là làm loạn hết thứ tự lên, khóa vào rất dễ, đương nhiên mở ra thì hơi khó.”

“Nhưng muốn ghi nhớ thứ tự tám mươi chữ này cũng khó lắm nhỉ?” Chu Tử Tần hỏi.

“Thế nên thông thường mọi người chỉ đặt loại chín ô mười hai ô, quá lắm là ba mươi sáu ô thôi. Nếu là loại tám mươi một ô, trừ phi là một đoạn văn trong sách cổ mà mình thuộc lâu lâu, hoặc một bức tranh rồi sau đó mày mò ghép lại, bằng không thì quá phức tạp.” Đoạn ông ta cười hỏi Lý Thư Bạch: “Quý khách muốn đặt thứ gì?”

Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: “Không hề gì, ở đây ông có khắc sẵn chữ gì, ta dùng luôn là xong.”

“Vậy quý khách nhất định phải làm một bài thơ, hoặc lấy giấy ghi lại, chứ lỡ quên mất thì chỉ có cách phá luôn cái hộp thôi.” Nói rồi ông ta bung ra một chồng con chữ to bằng móng tay đặt trước mặt Lý Thư Bạch: “May mà tôi vẫn giữ đồng chữ từ lúc học khắc gỗ, bằng không quý khách còn phải đợi hơn nửa tháng nữa để tôi khắc.”

Lý Thư Bạch thản nhiên nhặt bừa các chữ lên sắp vào nắp hộp, Tôn sư phụ thấy y sắp một loạt các chữ vô nghĩa “gia ngộ hộ lý song khí nhược chỉ vi quân...” bèn ngăn lại: “Quý khách sắp cẩn thận một chút, lỡ quên mất có phải phí mười quan tiền không!”

Chu Tử Tần bèn kéo tay ông ta ra: “Đừng lo, huynh ấy chỉ liếc qua là nhớ thôi.”

“Thật không đấy...” Tôn sư phụ nghi hoặc hỏi: “Nghe nói chỉ có Quý vương triều ta mới có khả năng ấy...”

Chu Tử Tần đắc ý cười cười, vỗ lưng ông ta: “Cứ yên tâm.”

Chẳng bao lâu, tám mươi chữ đã được sắp xong, chỉ chừa lại một ô trống ở góc dưới bên trái.

Tôn sư phụ hỏi: “Quý khách chắc chắn chưa?”

Lý Thư Bạch liếc qua đám chữ bên trên một lượt rồi nói: “Chắc rồi.” Tôn sư phụ liền lấy một mảnh vải đầu, bọc kỹ mặt trên rồi lật cả chiếc hộp, úp tất cả đồng mã chữ xuống, gắn cố định vào thanh trượt, sau đó cầm một nắm thanh đồng lần lượt đóng vào mặt sau từng chữ.

Đóng hết tám mươi thanh đồng, có cao có thấp, có nghiêng có lệch, cái dính vào góc trên bên trái, cái dính vào góc dưới bên phải, cái lại dính vào chính giữa, nhìn lộn xộn như một nắm cỏ dài ngắn không đều, ông ta lại nhìn sang Lý Thư Bạch: “Quý khách, tôi đã đóng ngẫu nhiên các thanh đồng, giờ sẽ căn cứ theo độ cao thấp mà lắp khóa, đảm bảo là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, không bao giờ có tám mươi cái khóa dài ngắn giống hệt thế này nữa. Nếu quý khách không tin, có thể tự mình đập thêm mấy cái để cân chỉnh lại độ dài ngắn.”

“Đề tôi đề tôi.” Chu Tử Tàn tóm lấy cây búa, đập bừa vào mấy thanh đồng rồi hỏi Lý Thư Bạch: “Được chưa?”

Lý Thư Bạch gật đầu. Tôn sư phụ tức thì vung tay ộp ngay một miếng sắt lên hộp, bắt đầu lắp khóa theo độ dài ngắn mau thưa của các thanh đồng, từng thanh đồng đan xen nhau được nối lại, ở mỗi mối nối được gài một chốt đồng mặt sau mã chữ, tám mươi điểm nối chụm lại một chỗ, mười sáu thanh thép tác động đến cả bốn mặt, cách một cái đã khóa cứng hộp lại.

Cuối cùng ông ta lật hộp lại, gỡ tám vải đầu bọc phía trên ra, hai tay đưa cho Lý Thư Bạch: “Mời quý khách xáo các mã chữ lên cho, từ giờ trong cả thiên hạ, chỉ mình quý khách mở được chiếc hộp này thôi.”

Chu Tử Tàn tỏ vẻ không phục: “Chẳng phải chỉ cần sắp tám mươi mã chữ thôi sao, nếu tôi cứ thử lần lượt, thử mãi chắc chắn sẽ có lúc được.”

“Quý khách thật khéo đùa, tám mươi chữ này có đến sáu ngàn tám trăm cách sắp, mỗi cách lại phải xoay tất cả tám mươi ô, nói cách khác, quý khách phải xoay đến hơn năm mươi một vạn lần mới chắc mở được, nếu không biết mật mã thì phải rất rảnh mới thử nổi.”

Chu Tử Tàn tặc lưỡi: “Năm mươi một vạn lần cơ à... Được rồi, đúng là làm khó người ta quá. Cứ lấy rìu bổ quách ra cho xong.”

Hoàng Tử Hà cầm lấy chiếc hộp từ tay Lý Thư Bạch, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi: “Chiếc hộp lần trước cũng được làm thế này à?”

“Đúng thế, ta đích thân tới đặt mã chữ, cũng là tám mươi chữ ngẫu nhiên không có quy luật, sau khi làm lại tự tay xáo lên, không hề có ai chạm đến.”

“Thế nên...” Cô trầm tư nhìn chiếc hộp trong tay, tám mươi chữ ngẫu nhiên, cùng tám mươi thanh đồng được đóng ngẫu nhiên, kết hợp với ổ khóa độc nhất vô nhị. Đây chắc hẳn là chiếc hộp không thể giải mã, vậy mà thứ cất bên trong lại liên tục biến đổi, rốt cuộc sơ hở nằm ở đâu?

Hoàng Tử Hà gỡ nhẹ lên hộp, thấy âm thanh phát ra trầm mà đục. Tôn sư phụ giải thích: “Thực ra nó làm bằng đồng, chỉ ộp một lớp gỗ bên ngoài thôi. Chất liệu và công phu thế này, hoàn toàn xứng đáng mười quan tiền?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, chẳng trách cầm nặng tay thế. Đoạn cô nhìn lướt qua bệ ngồi của Tôn sư phụ, thấy một đồng dụng cụ chất cao, mảnh gỗ vụn vương vãi khắp nơi, miếng vải dầu vừa bọc trên hộp bị vứt chổng chơ phủ lên năm mảnh gỗ, còn có rất nhiều mã chữ thừa nằm rải rác.

Chẳng phát hiện được gì cả. Cầm mãi cũng nặng tay, cô bèn đưa cho Chu Tử Tần, gã ngoan ngoãn nhận lấy.

Lý Thư Bạch đương nhiên không đem theo chùng ấy tiền đồng, nhưng lại có một đĩnh bạc, Tôn sư phụ đã định cầm đi đổi, song tính lại thì thấy được đôi thêm một ít, cười híp cả mắt lại, rồi rít cảm ơn rồi tiễn họ ra cửa.

Chu Tử Tần ôm hộp cửu cung nhận xét: “Trông Tôn sư phụ nhếch nhác lộm thuộm mà khéo tay thật đấy, cái hộp đẹp ghê.”

“Cho người đấy.” Lý Thư Bạch thản nhiên.

“... Đổi mã chữ khác được không? Tám mươi chữ này chẳng có quy luật gì cả, tôi làm sao nhớ được.” Chu Tử Tần nhăn mặt, “Hình như cái hộp này không đổi mã chữ được đúng không?”

“Dĩ nhiên rồi, ổ khóa đã đặt, không thể sửa đổi được.”

“Bởi vậy trên đời chỉ có duy nhất một cái này, mã chữ cũng không thể thay đổi, vĩnh viễn là độc nhất vô nhị ư?”

“Đúng vậy.” Nói rồi Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng đang nhìn y, bốn mắt giao nhau, cô bắt giác đỏ mặt, vội ngoảnh đi.

Lý Thư Bạch bỗng thấy mặt hồ trong lòng lăn tăn sóng gợn, bước chậm hẳn, hai người tụt lại sau lưng Chu Tử Tần một quãng.

Cả hai đều làm thinh không nói, chỉ lẳng lặng nhìn cây cối dọc đường. Tuyết tạnh trời hửng, tuyết đọng trên cành lộp bộp rơi xuống, bầu không xanh biếc soi bóng cành khô và tuyết trắng, hương mai thoang thoảng mà dai dẳng. Sóng vai mà đi, thỉnh thoảng tay trái cô lại chạm vào tay phải y, cách một lớp áo, song dường như đã chạm đến hơi ấm trên da thịt người kia.

Cuối cùng y khe khẽ gọi: “Tử Hà...”

Nghe tiếng y, cô càng cúi gằm mặt xuống, vàng hồng trên má kiêu diễm như hoa hồng.

Ngắm gương mặt đỏ bừng cúi thấp, máu trong người Lý Thư Bạch như sôi lên. Y không kìm nổi, vươn tay nắm chặt lấy tay cô.

Hoàng Tử Hà giật thót tim, toan giật tay lại. Nhưng lòng bàn tay ấm áp của y đã áp lên cổ tay lạnh lạnh của cô, đôi hạt đậu đỏ đung đưa trên dây vàng bỗng chạm nhẹ vào mạch máu rần rật nơi cổ tay, khiến cô như bị rút cạn sức lực, đành buông xuôi mặc cho y nắm.

Nhưng cũng chỉ được chốc lát, vì Chu Tử Tần lập tức phát hiện ra họ đã ra lại phía sau, liền quay đầu lại hỏi: “Sao đi chậm thế?”

Cô cuống quýt giằng tay Lý Thu Bạch, tay áo hai người tách ra, tựa hồ vừa rồi chỉ chạm tay áo vào nhau.

Hoàng Tử Hà xoắn hai tay vào nhau hỏi nhỏ: “Có định kể chuyện lá bùa cho Tử Tần không?”

Lý Thu Bạch nhìn theo bóng Chu Tử Tần nhảy chân sáo như một thiếu niên, lắc đầu: “Thôi, thêm một người biết là thêm một người bị cuốn vào, hay ho gì.”

Cô gật đầu, lại hỏi: “Hộp cửu cung này xem ra không có cách nào giờ trò được, hướng hồ bên trong còn một chiếc hộp liên hoa. Muốn mở được cả hai thứ này để lấy lá bùa bên trong ra, quả là rất khó.”

Lý Thu Bạch gật đầu đáp khẽ: “Lần trước cô cũng kiểm chứng rồi đấy, muốn tẩy vết mực son đỏ như máu phải mất khá nhiều thời gian. Còn ta có lúc một ngày lấy ra xem mấy lần, làm sao kẻ kia dám dùng cách phải ba bốn ngày mới xong được? Hướng hồ sau khi mẫu phi từ trần rồi tay trái ta lại bị thương suýt thành tàn phế, hai lần lấy lá bùa ra xem chỉ cách nhau chưa đến mười canh giờ, vậy mà lá bùa đã có thay đổi. Khoanh đỏ quanh chữ ‘tàn’ cũng mờ dần đi cùng lúc thương thế của ta dần thuyên giảm, ta nghĩ, kẻ nọ không to gan đến mức dám liên tục lấy lá bùa ra lau cho nhạt bớt vết mực chứ?”

Hoàng Tử Hà thở dài, phả ra một làn sương trắng, che mờ cả gương mặt: “Xem ra còn cả chặng đường dài mới kết thúc được vụ này.”

Nhìn cô chau mày, Lý Thu Bạch bất giác giơ tay vuốt giãn ra, an ủi: “Không sao, bất luận thế nào, ta tin rồi sẽ có ngày chúng ta vén hết mây mờ.”

Thấy y đầy vẻ kiên định, ánh mắt không mấy may ngần ngại, trái tim đang nôm nớp của cô cũng rơi trở về chỗ cũ. Cô chăm chú nhìn y, cong môi lên rồi từ từ lùi lại: “Hôm nay cũng coi như có thu hoạch, lát nữa quay về tôi sẽ sắp xếp lại... Nếu gia nhớ ra chuyện gì khác, xin cứ nói với tôi.”

Lý Thu Bạch nhíu mày: “Cô vẫn muốn quay về bên đó ư?”

“Vâng, tôi không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được, dù sao nhà họ Vương đã hứa sẽ cho tôi tham gia điều tra vụ này, đây đâu phải cơ hội dễ có.” Nói rồi, cô lại lùi một bước, song ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn y, “Nếu phát hiện

thấy gì... cứ sai người đưa thư cho tôi. Người hầu ở đó đều cầm điếu, gia phải viết rõ ngoài bì thư là gửi Hoàng Tử Hà mới được.”

Lý Thư Bạch gật đầu.

Cô lùi thêm một bước, cuối cùng mới quay đi, vẫy tay chào Chu Tử Tần: “Tôi đi đây.”

Chu Tử Tần lưu luyến vẫy tay tạm biệt cô, lầm bầm: “Đúng là, bất luận ở cạnh chúng ta ăn ý chừng nào, cuối cùng Sùng Cổ vẫn quay về nhà họ Vương. Bó tay, ai bảo Vương Uẩn là chồng chưa cưới của người ta chứ.”

Lý Thư Bạch mím môi không nói, rảo bước đi vượt qua gã.

“Này, sao tự nhiên lại trở mặt không nhận người thế?” Chu Tử Tần lật đật ôm cái hộp đuổi theo, “Vương gia chờ tôi với...”